GÜNAYDIN

ustura 54

Anlat Derdini Markopaşaya!..

Beykoz'dan Bay C. K. soruyor:

Paşam,

Şimdiye kadar ayrı üç mektupla yarışma için ondört fıkra gönderdim. Neden hiç biri yayınlanmadı?

MARKOPAŞA:

Yarışma fıkralarını seçen arkadaşımıza nedenini sorduk, bize çok bilinen şu fıkrayı anlattı:

-Palabıyıklı yeniçerinin biri, karşıdan gelen yahudiyi bir eliyle boynundan yakalayıp ihtırmış, öbür eliyle de palasını kınından sıyırmış. Tam kellesini gövdesinden uçuracakken yahudi,

-Aman ağam, ben ne yaptım? diye sormuş.

-Ulan! Sen yahudi değil misin?

-Yahudiyim, evet...

-Siz yahudiler Hazret-i İsâ'yı çarmıha germişsiniz...

Yahudi,

-Aman ağam, o iş binyediyüz yıl önce olmuş...deyince, yeniçeri,

-Bana ne ulan, demiş ben daha şimdi öğrendim..."

Bu fıkrayı anlatan arkadaşımız şunları da ekledi:

" Kimi okurlarımız ilk duydukları, çok eski bir fıkrayı, kendileri gibi başkaları da bilmiyor sanıp, bize gönderiyorlar. Boşuna zahmet ediyorlar. Bilinen fıkralar yarışmaya giremez. En iyisi okurlarımız, ya kendi yada tanıdıklarının başlarından geçmiş gülünçlü olayları bize yazsınlar. "Şimdi anlaşıldı mı efendim?

-Şşşt! Üzümünü alabilir miyim?

Bartın'dan bir bayan okurumuz yazıyor:

"Sayın Paşam,

Size aylar önce mektup yazmıştım. Cevap vermediniz. Bir arkadaşımın sorusuna da dört ay sonra cevap verdiniz. Mektuplara zamanında cevap vermemeyi sizin gibi bir Osmanlı paşasına hiç yakıştıramıyorum. Mektuba cevap vermemeye ne derler, siz çok iyi bilirsiniz."

MARKOPAŞA:

Evet, bilirim. En azından münasebetsizlik yada terbiyesizlik derler.

Siz de Bektaşinin hikâyesini bilir misiniz? Hani camide sevgilisiyle suçüstü yakalanınca, kendisine,

-Vay münasebetsiz, terbiyesiz! diye saldıranlara,

-Vallahi münasebetsizlikten değil yahu, yersizlikten, yersizlikten! . demiş.

Bizimkisi de, işte öyle: Yersizlikten!

Biliyorsunuz, USTURA, bir küçücük dergi. Her sayısının, bir öncekinden daha zengin, daha renkli, daha değişik olmasına çalışıyoruz. Bu yüzden her sayıya cevaplarımızı koyamıyoruz Tamam mı?

Başyazı

Bize Bişey Lâzım

Yazan : Levazımcı Kâzım

Şu bir gerçektir ki ve ne kadar üzülsek azdır ki, son yıllarda ciddi düşünce yazılarına okurların rağbeti azalmıştır. Biz yine de başyazılarımızda önemli memleket meselelerine parmak basmaktan geri kalmıyoruz.

Herşeyden önce şunu belirtmeliyiz ki, çağdaş medeniyet seviyesine yükselmemiz ve kalkınmamız için ne lâzımdır; elbet bize bişey lâzımdır. İşte bu şey elde edilmedikçe başka hiçbişey yapılamaz ve bu kargaşalık sürüp gider.

Partili olsun olmasın bütün memleket evlâtları ve bütün memleket babaları, bize bişey lâzım olduğu konusunda anlaşmış bulunuyorlar. Ancak aydınlar arasındaki anlaşmazlık, bize lâzım olan şeyin nasıl bişey olduğu noktasından doğmaktadır ki, önce bize bişeyin lâzım olduğu düşüncesinde birleştikten sonra, bu bişeyin nasıl bişey olduğunu arayıp bulmak bizler için kolaylaşacaktır. Asıl memnunluk verici olan da budur. Nedir ? Annadınız mı ? İyi öyleyse .. Muvafıkı, muhalifiyle, sağcısı, solcusuyla, bütün aydınların ve halkın bize bişey lâzım olduğunda birleşmiş olmaları ne büyük bir millî birlik ve bir millî beraberliktir. (0-0)

Şurası bir gerçek ki, bize lâzım olan bişey, her nasıl bişeyse, işte o bişeyin nasıl bişey olduğu anlaşıldıktan sonra artık memlekette bozuk hiçbişey kalmıyacaktır.

Bilindiği üzere herkese ayrı ayrı bişey lâzım olduğu gibi, her topluma da bişey lâzımdır. Bu gerçek yalnız bizim toplumumuz ve yalnız bugün için değil, tarih boyunca bütün toplumlar için geçerlidir. Bu gerçekten çıkan sonuca göre tarihimizde olduğu gibi, gerek bugünümüzde, gerekse geleceğimiz için bize bişey lâzımdır.

Şimdi akla şöyle bir soru gelebilir: Bize lâzım olan şey, acaba nasıl bişeydir ? Onu da söyliyelim : İşte bu sorunu çözümleyebilirsek ve işbu sorunun cevabını bulabilirsek, geriye hiçbişey kalmıyor demektir. Öyleyse aramızdaki bütün anlaşmazlıkları şimdilik biyana bırakıp, derin derin düşünmemiz gereken şey, bize lâzım olan şeyin nasıl bişey olduğundan başka bişey değildir. Siz hiç böyle bişey gördünüz mü sayın okurlarım ?

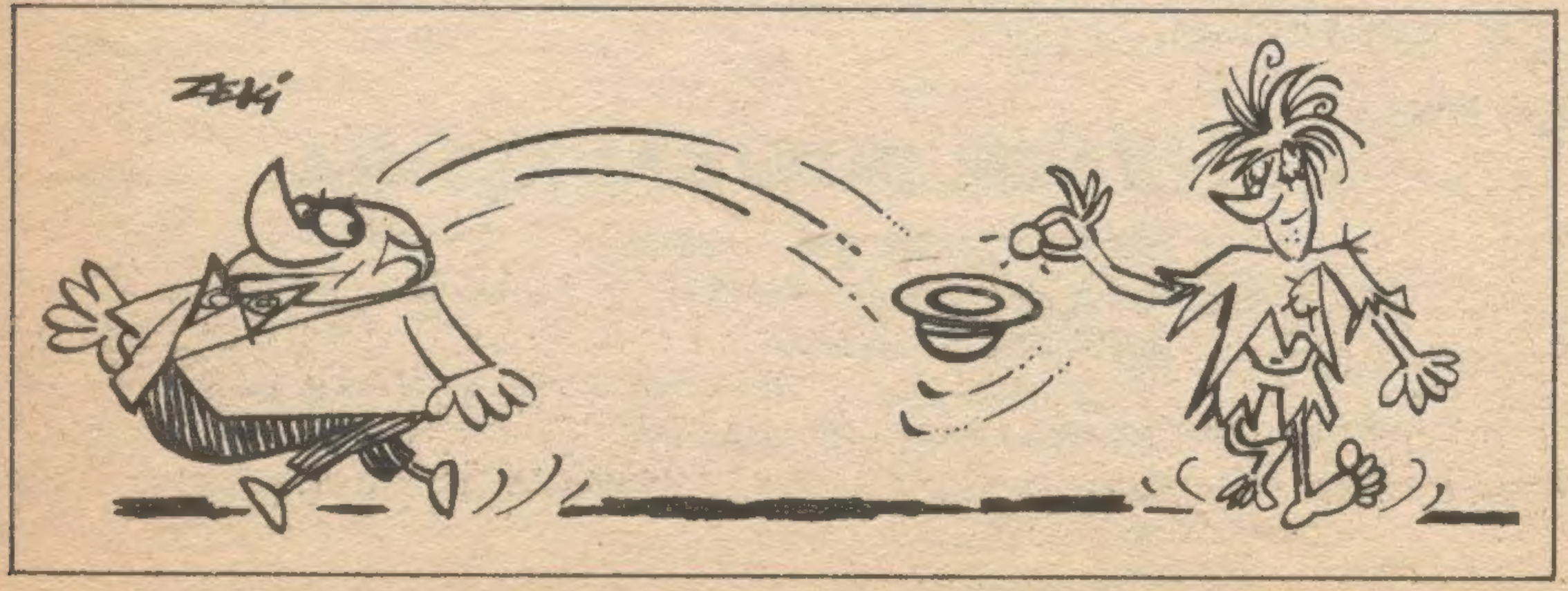

İTHAL MALI TAŞLAMALAR

ALEXANDER POPE'DAN
ÇEVİREN : CAN YÜCEL

PAPAĞAN

Bir papağanım vardı, küfürbaz mı küfürbaz
Sokaktan geçenlere bağırır avaz avaz.
Hırtlar, hırtlambolar diye bir başlardı kalaya...
Canım, bu hayvan da hep yalan söylemezdi ya!.

W.S.GİLBERT'DEN
ÇEVİREN : HASAN İZ.DİNAMO

KIRKAYAK

Mutlu yaşamaktaydı kırkayak.
Bir kurbağa yaklaştı : "Guak !. Guak !."
"De bana arkadaş hangi ayak
"Hangisinden sonra gelir yürürken?"
Zavallı kırkayağın aklı şaştı
Daldı öyle bir düşünceye
Kırkayağın kırk ayağı birbirine dolaştı.

M.RLOUTORD'DAN
ÇEVİREN : TEO

YAZIK OLDU SAVAŞLARA

İlk insanlardan beri imzalanan
Barış andlaşmalarının
Kutlamak gerekseydi
Yıldönümlerini
Tatillerle geçerdi bütün yıl.
Savaşlar da
Bir işe yaramış olurdu
Hiç değilse...

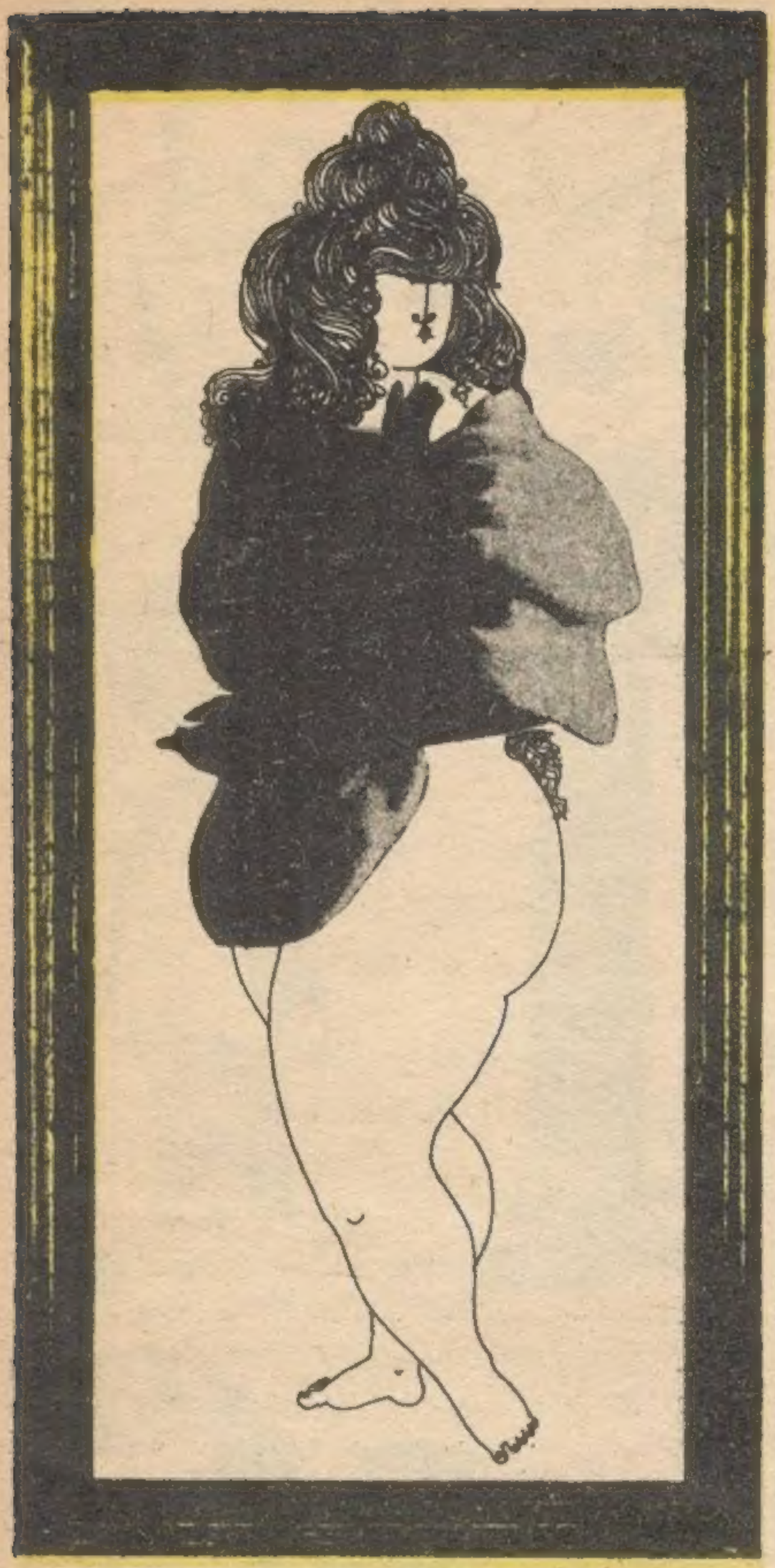

Helmut Merten

BİR UMUT

Adam, kaynanasıyla birlikte Avrupa gezisine çıkacaktı. Arkadaşı pek şaşarak sordu :

-Yahu sen hep kaynanandan yakınıp durmaz mısın? Şimdi de Avrupa gezisine çıkarıyorsun !.

-Ne yapayım kardeşim, sıksık "Avrupa'yı görmeden Allah canımı almasın !.." der durur... Benimki, bir umut işte...

TUHAF İNSANLAR

Amerika'dan yeni dönen arkadaşına merakla sordu :

-Kendi ülkelerinde nasıl yaşıyorlar?

-Çok tuhaf insanlar... Arkadaş olduğunuz bir Amerikalı sizi evine götürüyor. Koskoca bir buzdolabı, içi yiyecek dolu...düdüklü tencere ... Elektrik ızgaraları... Otomatik kahve ibriği... tost makinesi... Meyve suyu makinesi... Hepsini gösterdikten sonra, "Hadi şimdi yemek yemeye bir restorana gidelim!." diyorlar.

DEMİR YERİNE

Hasta çocuğun babası, sonradan görme bir yeni zengindir. Çocuğu muayene eden hekim, reçeteyi yazarken,

-Çocuğunuz çok kansız, demir vermek gerekiyor...dedi.

Zengin baba, alçakgönüllülükle,

-Haddim olmıyaraktan söylüyorum doktor bey, dedi, ben evladı için paradan kaçınan babalardan değilim. Daha çabuk iyi olması için oğluma, demir yerine gümüş, hatta altın versek olmaz mı?

Oscar Wild diyor ki:

"Bir insanın kendikendini sevmesi, bütün bir ömür boyu sürecek bir aşk macerasıdır."

•

"Çocuklar, önce anababalarını severler. Biraz büyüyünce onları eleştirir, sonra sorguya çeker, daha sonra da yargılarlar, bazen de affettikleri olur."

•

"Bir koyu dindarla bir günahkâr arasındaki tek fark şudur : Her koyu dindarın zengin bir geçmişi her günahkârın da zengin bir geleceği vardır."

Usta Amatörler:

NURİ BİLGİN

-Yemek mi pişiriyorsun karıcığım? Ne güzel yemek kokuları geliyor.

-Ayla...Ayten...Nurten...Nuran... Gülay...Tülay...
-Karın, karın !.

Tarihten bir yaprak

Geçimsiz karıkocalar

Karıkoca arasındaki dirlik düzenlik sağlamak maksadıyle Hechingen prensliğinde çok akıllıca ama, biraz zorbalığa kaçan bir âdet hüküm sürüyordu. Balingen'e bağlı bazı köylerin en ağır başlı köylüleri, aralarında gizlice namuslu, faziletli birini seçer, buna "Datte" derlerdi. Datte kendisine iki muavin ayırırdı. Bunlar bir karıkoca arasında geçimsizlik olduğunu, iki yanın birbirlerine yakışıksız muamelelerde bulunduklarını haber alınca, söylentinin doğruluk derecesini araştırırlardı. Doğru olduğu belli olursa Datte bir gece her iki muavinini yanına alır, geçimsiz evlilerin evine gider, kapıyı çalar, kim o, sorusuna "Datte geliyor! " derdi.

Bu ikaz barış sağlayamadığı takdirde, Datte ikinci kez gecenin karanlık bir saatinde yine uğrar, kapıyı daha hızlı çalıp yine "Datte geliyor! " derdi.

Bu ihtar da boşa gidecek olursa Datte bir üçüncü kez gelir ama, bu kez muavinleri yüzlerini maskelemiş olurlardı. Ellerinde sopalarla, araştırma sonunda kesinlikle tespit ettikleri suçlu tarafa adamakıllı dayak çekerlerdi. Bu âdetin mükemmel sonuçları görülür, çünkü uzun zaman o çevrede karıkoca kavgalarından eser kalmazdı. Ama Datte günün birinde görevini pek şiddetli yaptığı için hükümet bu âdeti yasak etti.

PARMAK İZLERİ

Cinayet masasından bir sivil polis müfettişi, tatile çıkmıştı. Geçen yılki tatilinde gittiği ve pek beğendiği bahçeli lokantaya yine gitti. İstediği yemek gelince, eğilip tabağı iyice gözden geçirdikten sonra garsona,

-Geçen yılki aşçınız nereye gitti? diye sordu.

Pek şaşan garson,

-Burdan ayrıldı ama, siz nerden bildiniz? dedi.

Sivil polis müfettişi,

-Tabaktaki parmak izleri değişmiş de...dedi.

SEMER

Amerikalılar şöyle der:

" Birisi size eşek derse, hiç aldırmayın. Birisi daha eşek derse, yine aldırmayın. Üçüncü kişi eşekliğinizde direnirse, yine sinirlenmeyin. Ama dördüncü, beşinci kişi de size eşek derse, işte o zaman yapacağınız tek iş kalır: Hemen kendinize güzel bir semer ısmarlamak !

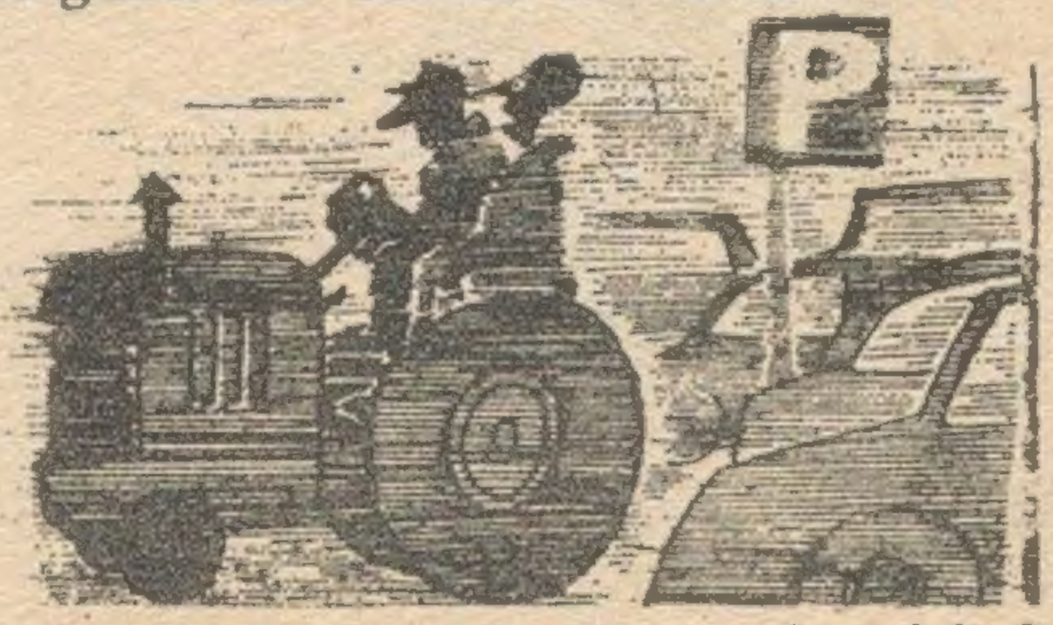

-Bizim araba olduğundan emin misin?

Ünlü
Karikatürcüler:
PHILIPPE
CORENTIN

AZİZ NESİN'den :

CENNETLİK BABA

İmam Sıtkı Efendi, abdestsiz yere basmayan, her oturup kalkışda besmele çeken, elinden tesbih düşmeyen, dilinden dua eksik olmayan bir adamdı. Gel gelelim oğlu haylazın, ipsizin biri idi. İmam Sıtkı Efendi, tek çocuğunun bu durumuna çok üzülmekteydi. Öğüd, bağırma, çağırma, hiç bir işe yaramıyordu. Oğlan gece gündüz içiyor, kumar oynuyor, çalıp çırpıyor, kadına kıza sarkıntılık ediyordu.

Zavallı İmam Sıtkı Efendi, ne yapsın, tek çocuğu olduğu için yine de haylâz oğlunu seviyordu.

Günün birinde İmam Sıtkı Efendi hastalanıp yatağa düştü. Artık öleceğini anlamıştı. Oğlunu başucuna çağırdı.

-Oğlum, ben göçüyorum, dedi, sen benim ciğerimin parçası, yüreğimin yarısısın. Fakat dünyada pek çok günah işlemektesin... Öldüğün zaman cehenneme gideceğin muhakkak. Senin cehennemde cayır cayır yanacağını düşündükçe çok üzülüyorum. Senin çektiğin cehennem azabı yüzünden bana cennet, cehennem gibi gelecek. Onun için öldüğün zaman mutlaka cennete gel, beni bul. Belki sana bir yardımım dokunur. Unutma sakın, beni cennette bul!...

İmam Sıtkı Efendinin son sözleri işte bunlar olmuştu.

Babası öldükten sonra kendisini büsbütün içkiye, sefahate veren oğlan uzun zaman yaşamadı. Bir gece sarhoş halde meyhanede kavga ederken düşüp öldü, öbür dünyaya gitti. Henüz Tanrısal yargılamadan geçmediği için ne cehenneme, ne cennete sokulmuştu. Aklına babasının son sözleri geldi. Kendi kendine "Gidip babamı arayıp bulayım!" dedi. Cennete girdi, aranmağa başladı. Cennetin altını üstüne getirdi, bakmadık aramadık köşe bucak bırakmadı, ama babasını bir türlü bulamadı. Cennette oturanlara sordu, Hiç kimse babasını tanımıyordu. Meleklerden biri,

-Burada öyle bir kimse yok! dedi.

-Öyleyse nerede olabilir?

Melek,

-Bir de cehenneme bak! dedi.

İmam Sıtkı Efendinin cehennemde olmak ihtimali yoktu ama, oğlu belki misafirliğe gitmiştir, diye oraya girdi. Cehennemde döndü dolaştı, her yanı her yöreyi aradı, taradı, babasını orada da bulamadı. Cehennemde oturanlar,

-Bu kadar hız beni korkutuyor, etrafa bakamıyorum.

-Burada öyle bir kimse yoktur! dediler.

Zebanilerden birine sordu:

-Cennette yok, cehennemde yok.. Bu adam nereye uçtu ?

Zebani,

-Bu cehennemin altında bir gayya kuyusu vardır, dedi, günahları cehenneme sığmayanları oraya atarlar. Sen bir kere de gayya kuyusuna in bak!

Oğlan, gayya kuyusuna indi. Biraz dolanıp aranmağa kalmadı, babasını gördü. İmam Sıtkı Efendi kahkahalarla gülüyordu.

Oğlan büyük bir şaşkınlık içinde,

-Aman baba, senin burada işin ne ?diye sordu.

Sıtkı Efendi,

-Ne yapalım evlâdım, dedi, beni işte buraya attılar, benim yerim burası imiş!

-Peki, neden öyle durmadan gülüyorsun ?Demek keyfin yerinde...

İmam Sıtkı Efendi,

-Keyiften değil evlâdım, dedi, baksana altımda birisi var, ne yapıyor ?

Oğlan eğilip baktı ki, babasının , altındaki adam, İmam Sıtkı Efendinin koltuk altlarını hem yandan boyuna gıdıklıyor, hem de kendisi kıkır kıkır gülüyor.

İmam Sıtkı Efendi,

-Anladın mı neden güldüğümü oğlum, dedi, altımdaki Müftü Efendi gıdıklıyor da ondan gülüyorum.

Büsbütün şaşırarak oğlan, eğilip babasının altındaki adama sordu:

-Peki, sen neden böyle gülüyorsun Müftü Efendi ?

Müftü,

-Nasıl gülmiyeyim evlâdım, dedi, şu altımdaki Şeyhülislâm efendi hazretlerine baksana durmadan ayaklarımı gıdıklıyor.

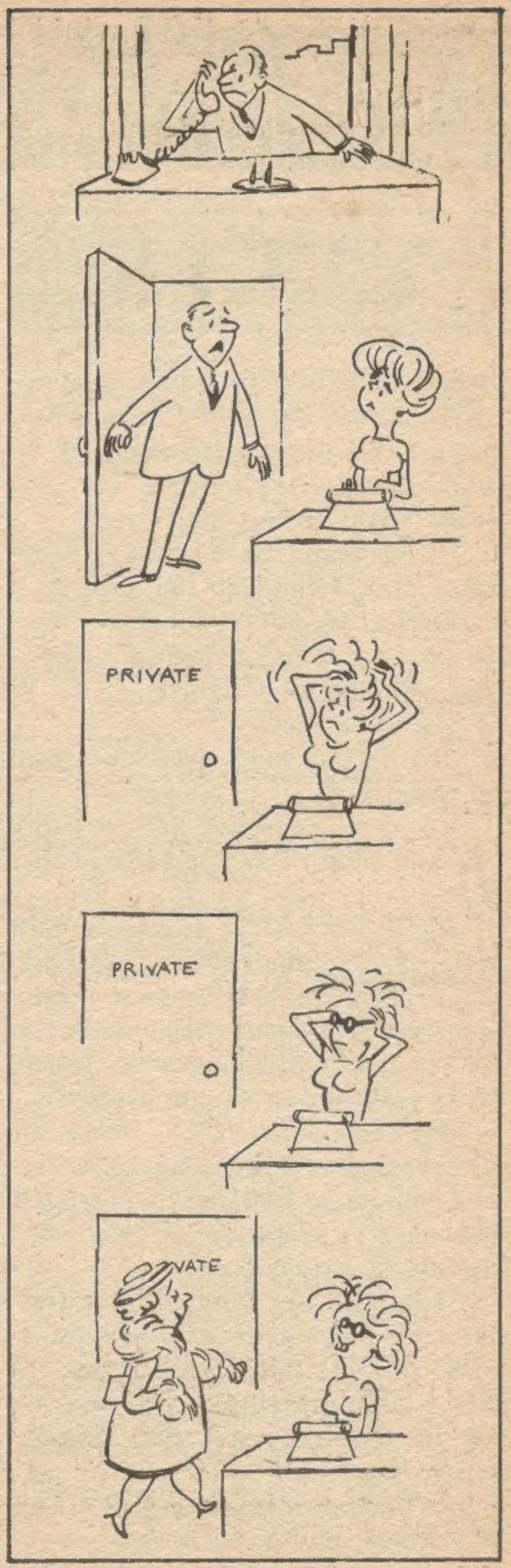

BÜLENT ORAN'DAN BİR HİKÂYE:

YATAK

Başka evliler de, kadın romancılarımızın edebi eserlerindeki gibi bir hayat mı yaşarlar bilmem. Geçenlerde okuduğum bir romanda şöyle birkaç cümle vardı.

"Genç adam, mavi beyaz yollu pijamalarının içinde bir ilâh gibiydi.

Karısı, çarşafları sabun ve bahar kokan yatağına uzanmış, erkeğinin yatmasını bekliyordu.

Ilık bir sesle:

-Hadi artık, diye mırıldandı, hadi gel yanıma.

Ve, az sonra, sabun kokulu yatak, yataktan çıkıp cennet olmağa başladı."

Kitabı nasıl ateşe atmadım hâlâ şaşıyorum. Saçma geldi o satırlar bana... Bizim akşamlarımız bambaşka geçerdi çünkü. Romana uyan tek şey, benim pijamamın da mavi beyaz yollu bir kumaştan oluşuydu.

Aynı romancı, yatak odamızın penceresinden bizim odayı gözetlemek zahmetine katlansaydı, eserini muhakkak ki aşağıdaki şekilde değiştirmek zorunda kalırdı.

Demokrat bir cemiyetin istatistiklerden öteye geçmeyen bolluğu içinde parasızlıktan bunalan genç adam, odanın ortasında, kafasına balyoz yemişcesine aptal aptal dönenip duruyordu.

Sırtında, yamalarının bolluğuna rağmen, aslında mavi beyaz yollu sanılan bir pijama ceketi vardı. Karıcığı, çarşafları don yağından yapılma sabunla yıkadığı için domuz ahırı gibi kokan yatağa uzanmış, midesi kokudan bulanmaması amacıyla da iki parmağıyla burnunu tıkamıştı.

Terli bir insanı zatürreeye yakalatabilecek soğuklukta bir sesle konuştu:

-Öyle ipini kopartmış katırlar gibi dolaşıp duracağına zıbarıp yatsana artık.

Erkek, nazik bir şekilde cevap verdi:

-Pijamanın pantalonunu hangi cehenneme soktunsa onu arıyorum.

-Ne bileyim ben.. Pijamalarının bekçisi miyim ? Ara, bul...

-Peki, ne halt etmiye oraya buraya tıkıştırıyorsun ?

-Tıkıştırmıyayım da ortalıkta dursun değil mi ? Hiç senin gibi dağınık adam görmedim. Evvelsi gün, misafir odasında bırakmışsın. Nerminler geldi, rezil oldum.

-Allah Allah... Her şey bitti, buna rezil olmak kaldı. Ne var, alt tarafı pijama.

-Pijama ama pikabın içinde çıkınca şaşırdık.

-Tozunu alıyordum, unutmuşum.

-Dün de mutfakta soyunmuşsun.

-Bu ev benim. Buranın reisi benim.. Burada hür olmak istèrim. İçim nerde çekerse orda soyunurum. İster mutfakta, ister damda... Var mı diyeceğin ?

Kadın sırtını döndü...

-Elinin körü, dedi, diyeceğim bu. Canın öyle istiyorsa git damda ara pijamanı.

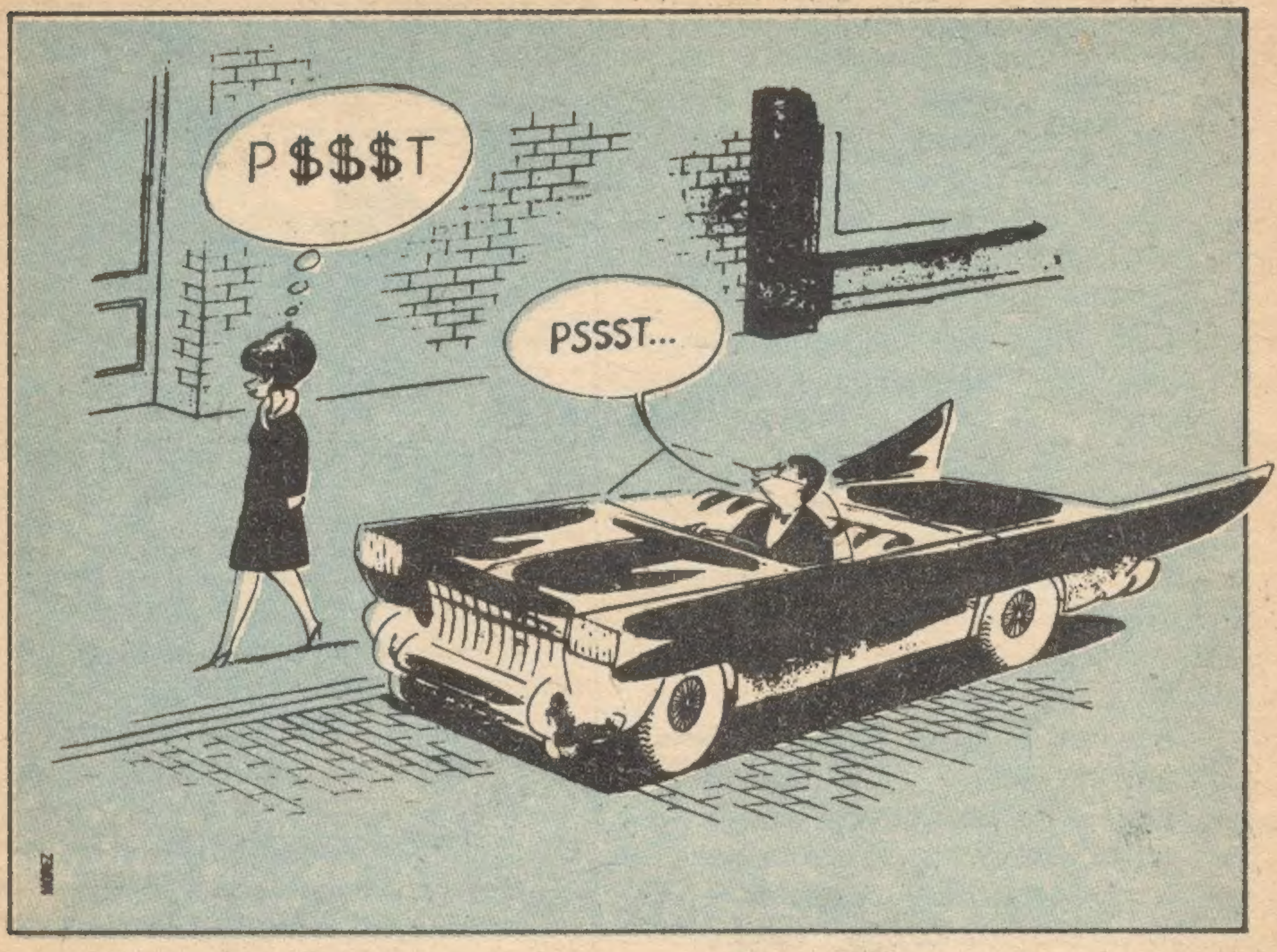

Dönerken askısı kopan kombine-zonundan canlı bir göğüs fırladı dışarıya. Tek gözüyle şaşkın şaşkın bakındı etrafına.

Erkek uzandı, tek göze avucunu kapattı.

-Çek elini oramdan, diye homurdandı kadın. Ayı gibi pençelerinle canımı yakıyorsun.

Erkek, aldırmadı. Yorganın kenarından kayıverdi içeriye.

Karısı:

-Ay, diye bağırdı. Buz gibi ayakların... Çek şu mezar taşlarını.

-Hadi, be, dedi, adam,

-Korkarım yıkamadın da ayaklarını...

-Bu soğukta hiç işim kalmadı da yıkıyacam.

-Hiç senin kadar pis adam da görmedim.

Erkek kızdı:

-Ulan, diye söylendi, kaç adam gördün de benim gibisini görmedin.

-Elalemin kocasının ayakları başka türlü... Mis gibi...

-Lâf.. Kokladın mı?

-Koklamadım ama hiç birisi seninki gibi on metreden insanın burnunun direğini kırmıyor.

-Elâlemin kocalarının ayakları da kırkbeş numara mı?

N'olmuş seninki kırbeş numaraysa?..

-Elinin körü olmuş. Her kadın kocasının kırkbeş numara ayakkabısı olmasını ister,

-Ay yapma, gıdıklanıyorum..

-Gıdıklan..

-Uf, sıkıntı veriyorsun.

Bu naz kocanın gururuna dokundu.

-Eşşeoğlu eşşek...

Diyerek sırtını döndü. Komodi-

nin üzerinden sigarasını aldı. Yaktı.

-Bir daha sana dokunanın Allah belasını versin, dedi,

Kadın tekrarladı.

-Versin. Hem o zıkkımı içeceksen kalk da dışarda iç. Burası yatak. Sigara salonu değil. Yanıp delinmedik çarşaf kalmadı. Evlendim evleneli rahat bir yatak yüzü görmedim Ya saldırır, ya sigara içer, ya gazete okur...

Erkek:

-Horlamamı unuttun, diye tamamladı.

-Ya da horlarsın...Burnunda bile meymenet yok.

-Beyenmiyorsan ver mahkemeye boşa.

-Sen ver.

Sen ver, ben ver derken azıcık avukatlara, azıcık boşanma kanunlarına küfür ettiler. Hızlarını alınca, erkek lâmbayı kapattı. Nikâh dairesinden geçmiş bir kadına verebileceği en değerli yön olarak sırtını çevirdi ve horlamağa başladı.

Romancı hanım, bizim yatak odasına tek gözünü bile atmak yorgunluğuna katlansaydı, bunları yazardı işte.

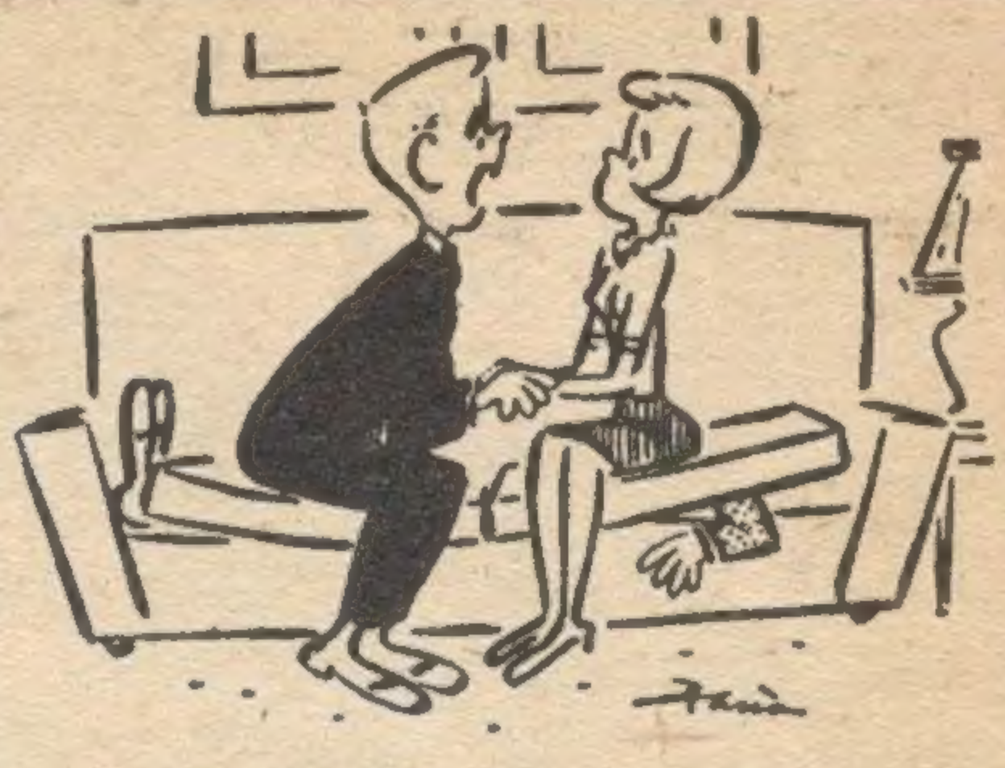

-Başka kimse yok ya?...

ŞÜKRET!..

Meksika'da ihtilâl çıkarmaktan ölüm cezasına çarptırılmış on kişi, elleri bağlı olarak kurşuna dizilecekleri yere götürülüyordu. Hükümlülerden, biri,

-Bu ne rezalet! dedi, hem kurşuna dizecekler, hem de bize yirmi kilometrelik batak lık yolu yürütüyorlar...

Onları götüren erlerden biri,

-Sen gene şükret, dedi, ya biz ne yapalım..Sizi kurşuna dizdikten sonra, bir de üstelik yayan döneceğiz geriye.

TAKLİT

Kadın kocasına:

-Oğlanın halini gör de utan!..diye bağırdı. Daha bu yaşta sigara içmeğe özeniyor, ve herhalde beni taklit etmiyor...

Adam kızdı ve:

-Ya kız?..diye söylendi. O da geçen gün balkonda komşunun oğlu Yalçın'la şapur şupur öpüşüyordu. Herhalde o da beni taklit etmiyor...

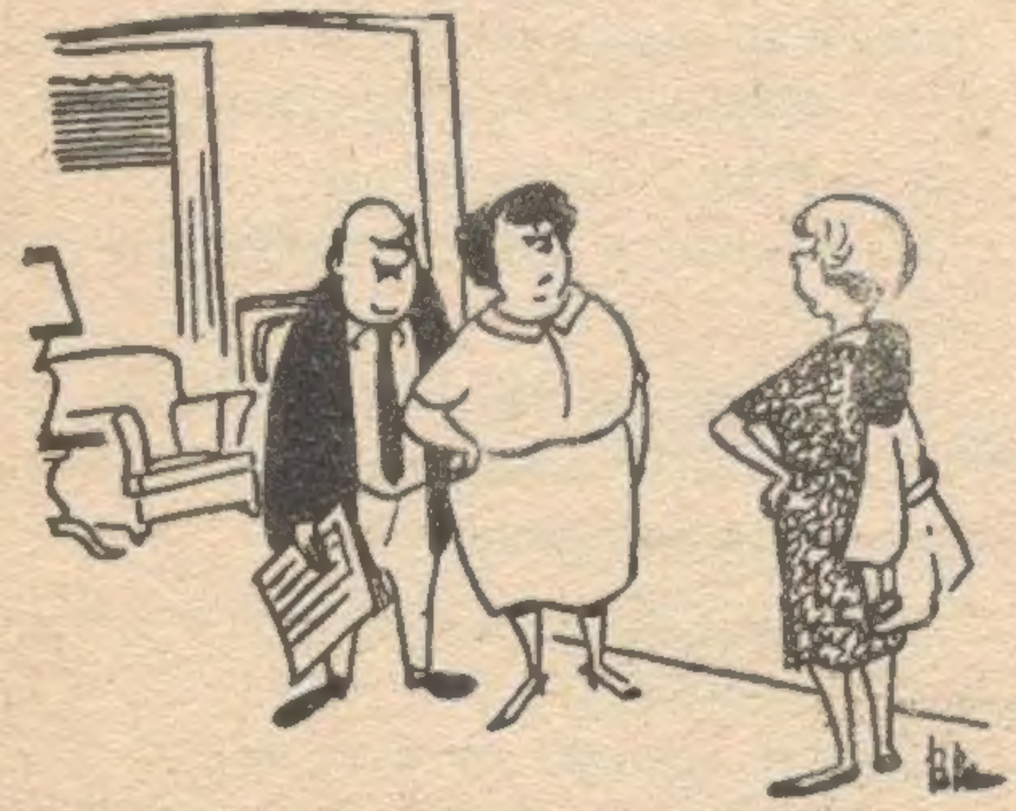

-Ben artık çocuk değilim anne.. İki tane İsveç filmi seyrettim...

Yarışma Fıkraları

Trabzon-Gazipaşa mh.Çayır sok. No. l5 kat 2, Yılmaz Hüroğlu yazıyor:

60 HESABINI SORACAK

İmamla öğretmen her konuda tartışırlar, hiçbir konuda anlaşamazlar, ama yine de arkadaştırlar... Birgün yine aya insanın gidişi konusunda konuşuyorlardı. Öğretmen,

--Gördün ya Hoca, dedi, en sonunda insanoğlu aya da gitti.

Hoca,

--Sen de inandın mı bu yalana, dedi, ona senin gibi akılsızlar inanır...

--Aman etme hoca, inanılmayacak gibi değil, gazetelerde resimleri bile çıktı...

--Hepsi yalan...

--Gittiler yahu...

--Gidemezler. Orası Allah'ın bir nurudur. Bu nura hiç kimse gidemez...

--Gittiler de aydan toprak bile getirdiler.

--Onlar bir yüksek dağın tepesine kondular, aya gittik sanıyorlar.

--Saçmalama Hoca... Aya gidildi.

--Aya gidilemez. Yoook, ille de gittilerse, Allah bunun hesabını onlardan soracaktır.

■

Tokat-Hoca Ahmet Mh. Recepoğlu Sk. No. l1 Abdullah Hergün yazıyor:

61 KADINLARA AİT

Hac'dan dönen hacı kadınlar getirdikleri bazı eşyayı gümrükten nasıl geçireceklerini düşünüyorlardı. Sakallı, sarıklı hocayı görünce, gümrükçüler aramaz diye, hocaya yalvarıp eşyayı ona verdiler. Hoca da bunları şalvarının içine koydu.

Gümrükten geçerken memur sordu:

--Hoca üstünde bişey var mı ?

Doğru sözlü hoca,

--Var... dedi.

--Nerende?

--Şalvarımın içinde...

--Ver onu!

--Veremem...

--Neden?

--Kadınlara aittir çünkü...

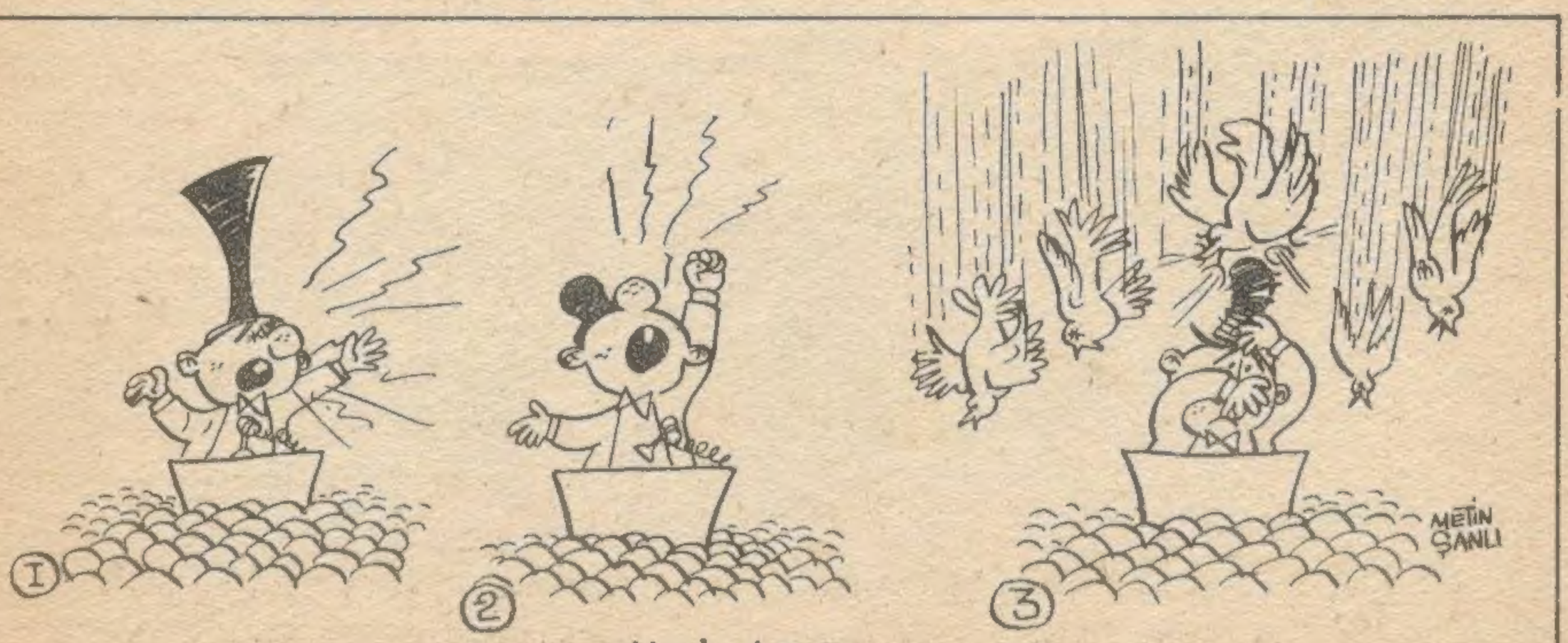

Hızlı Atıcı...

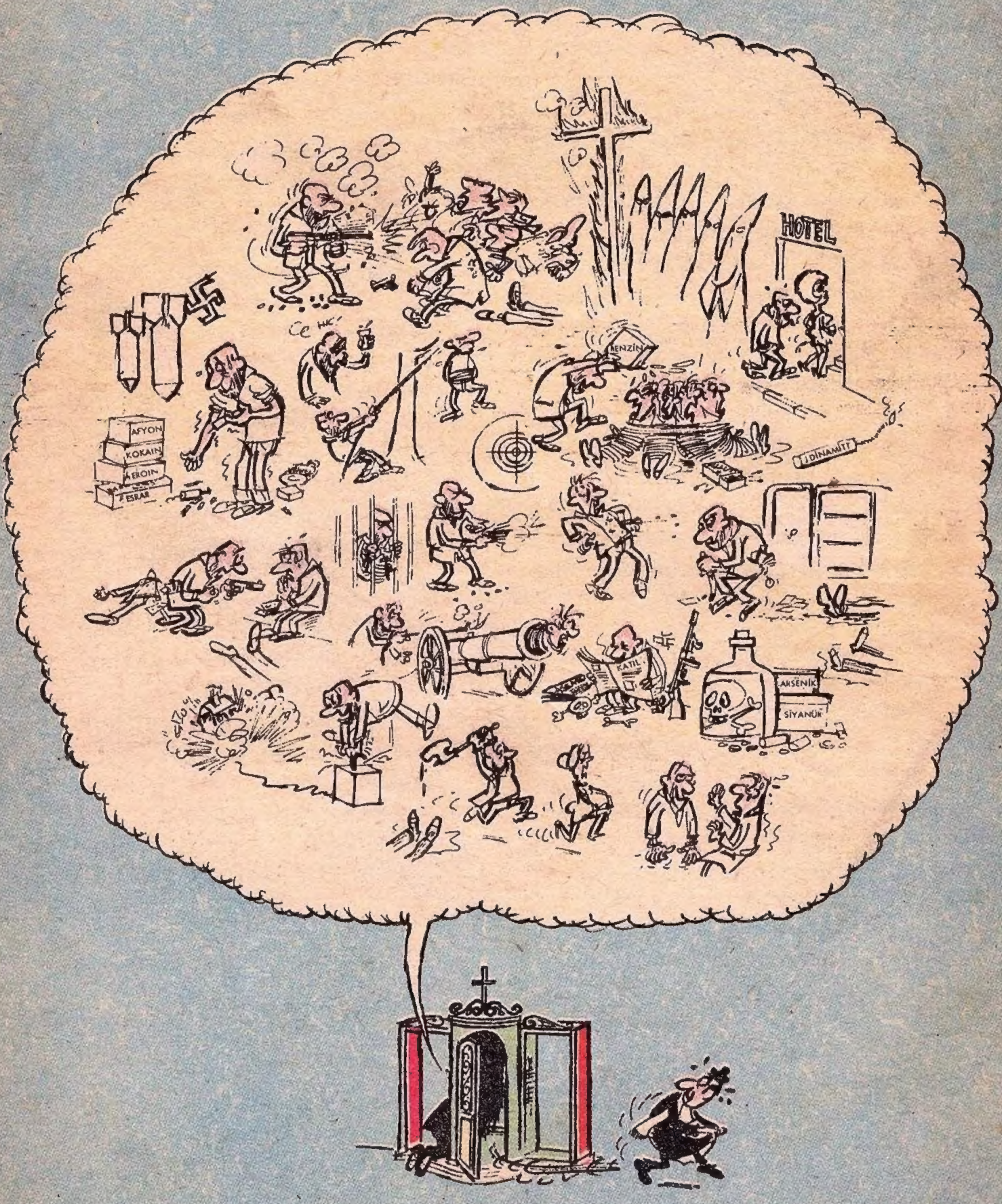
HOTEL
BENZİN
DİNAMİT
AFYON
KOKAIN
HEROIN
ESRAR
KATİL
AKSENİK
SİYANÜR